

Garmacor vére

IRODALOM

Ígértem, hogy írok a Garmacor vére című MAGUS könyvről, amint elolvasom. Íme.

Két történet van a könyvben, egyik a Garmacor vére, a másik a Viharvizek, egy hosszabb novella (vagy egy rövid kisregény). Elkezdődik a Kardok és rendek című történet is, de az nem fejeződik be, hanem hirtelen megszakad, hogy vegye meg az olvasó a következő részt.

A Garmacor vére nem tetszett. Túl sok betű van benne, és most, hogy elolvastam, nem igazán emlékszem, miről is szólt. Isznak benne, meg verekednek, néha a kettőt egyszerre, néha külön-külön. Garmacor családja gyilkosait keresi, aztán kiderül, hogy sötét ármányok és nagy hatalmú lények munkálkodnak a háttérben, aztán ez a szál annyiban is marad. Utána egy cselszövés bonyolódik, számomra átláthatatlan viszonyok között, ahol Garmacor rendet rak. Nagy hangsúly van egy szerelmi szálon is, de nekem sehogy sem illik Garmacor figurájához: kiégett, részeges alak, és egyszer csak kiderül, hogy hősszerelmes, és van egy nő, akire mindig is vágyott, és akinek a fejedelmésszé válása közben - ahol lelkiileg meghalt - is szerelmes verseket gyűjtött. (A következő részben valószínűleg majd az lesz a meglepetés, hogy kiderül, van egy fia is.) Számomra ez nincsen összhangban a Garmacor címere című könyvben megismert figura jellemével.

A Viharvizek független történet, egy epizód, miközben Garmacor a családját lemészárló, nagy hatalmú, titokzatos lényeket üldözi. Tetszett, ez is egy olyan kicsi, egy-két ötletre épülő, kompakt kis történet, mint a Garmacor címere novellái. Nincsen túlbonyolítva, így hangulatos tud maradni. Megjelenik benne nagyon híres yenevi kalandozó, aki rendet rak, és mindet megold, és ez néhol bosszantó. Itt is van szerelmi szál, ami számomra kicsit agyonvágta a másik történet szerelmi szálának fennköltségét. A legfurább, hogy Garmacor passzív szereplő, aki - bár időnként legyen egy-két gorvikit - csak úgy sodródik, történnek vele az események.

A könyv oldalainak jelentős részét a GIGANTIKUS függelék teszi ki, amelyből az ember mindet megtudhat Shadonról és Gorvikról (a könyvben érintett országokról), amire soha nem volt kíváncsi. Szerencsére a könyv függelék nélkül is érthető (legalábbis nekem sikerült), és nem kellett folyamatosan lapozgatnom, hogy mit is jelentenek a kutykurutty yenevi fantasy kifejezések.

Ígazság szerint a Garmacor címere sokkal jobban tetszett. Az kis történetekből állt, mindegyik önmagában kerek egész volt. A magányos, iszákos, kiégett, de nagyszívű zúzógép Garmacor szeretetreméltó figura volt. A maga módján a legvége is érdekes csavar

volt: a kőkemény vértés gyalogos menten összecuklik, amint egy igazán félelmetes ellenféllel, a saját anyjával kell szembenéznie. (Tudom, ez a második könyv, a Garmacor vére felvezetés volt, de a maga módján akkor is kerek egész.)

A Garmacor vére cselekménye bonyolult, össze-vissza nyúlik, de végül nem megy sehova. Garmacorról pedig kiderül, hogy tartozott valahova, valakikhez, akiket - szerintem - igenis cserbenhagyott, miközben az előző regényben a koronavárosban védelt és önmagát sajnálta. Ez némiképp csökkenti a magányos hős szeretetreméltóságát.

A könyv utolsó sorai szerint hamarosan megjelenik a következő rész, a Garmacor csatája, de az az igazság, nem csigázott fel különösen.

--

Fura mód az egész könyvben „ariánus”-nak hívják a Ranagol-hívőket. Nem tudom, miért nem lehet a dolgokat a nevükön nevezni. A valóságban

sokféle neve van a dolgoknak, de ez egy fantasy mese, lehetne egyszerűbb. Érdekes, hogy közben olvastam Robert Graves A vitéz Belizár című könyvét is, ott is folyton „ariánus”-okat öltek, de az ott mást jelentett.

2011.06.20.

Szerző: Baltwaan

Forrás: Baltwaan.net

Szerkesztette: Magyar Gergely